

[Christmas Møller.]

Men jeg kan jo ikke andet end opfordre Ministeren til det; han vil det altsaa ikke; saa kan man jo haabe paa Initiativ fra anden Side; i hvert Fald haaber jeg paa, at han kan sørge for, at den højtærede Statsminister ikke holder flere Taler à la Talen i Lund.

Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg gerne sige, at jeg kan slet ikke forstaa, at han blev saa vred. Det var et af hans egne Partiblade, jeg citerede, nemlig „Middelfart Venstreblad“, og der stod i dette Blad, at det var en Gravskrift, at Barnet var for godt til denne Verden. Det kan godt være, Bladets Redaktør ogsaa har tænkt paa Ministeren selv; jeg har blot sagt: pas nu paa, hvordan denne Udvikling gaar. Men jeg kan jo ikke diskutere med den højtærede Minister; jeg henviser til, hvad det ærede Medlem Hr. Bindslev sagde om København, og jeg tror ikke, at man, fordi man har faaet Beretning fra nogle Byer, kan tage dette som Udtryk for det, der har sin Interesse i denne Forbindelse, Udligningen ude over Landet, i Landkommunerne. Derfor vil jeg kun sige til den højtærede Minister, at jeg stillede det op paa den Maade og spurgte, om man nu ikke skulde være varsom med den Udvikling, som her foregik.

Jeg forstod oprigtig talt ikke det ærede Medlem Hr. Schmidts Bemærkninger angaaende vort Lands Forsvar. Det ærede Medlem plejer at sige, at han ikke blander sig i dette Spørgsmaal, ud fra Grunde, som vi alle respekterer, men det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om de Krav, der var opstillet fra konservativ Side om et Grænseforsvar. Jeg forstod ikke disse Bemærkninger. Jeg kan henvise til talrige Bemærkninger fra vor Side om, at vi som alle andre ønsker et godt Forhold og Forstaaelse mellem de to Nationer, og det ærede Medlem Hr. Schmidt maa da være enig med mig i, at man i det tyske Folk, den jævne, almindelige Tysker, vil forstaa det Land, der vil forsvare sig.

Det, der er sket, efter min Mening maa ske hele Tiden efter Versailles-Traktaten, efter andres i særlig Grad i de senere Aar, er netop, at Tyskland har villet vinde sig denne Ret tilbage, og jeg kunde ogsaa, om jeg havde Tid til det, anføre talrige Citater, som viser, at man særdeles godt forstaa, at Danmark vil forsvare sig, ligesom Tyskland vil forsvare sine Grænser. Og i vort Krav om et Grænseforsvar — det siger jeg til det ærede Medlem — ligger der overhovedet intet andet, end at vi vil forsvare vore Rettigheder. Vi har nu engang kun

een Landegrænse, men vi har jo andre Grænser, Søgrænserne, Søterritoriet, og der ved det ærede Medlem, hvorledes vor Stilling er.

Derfor synes jeg, det er fuldkommen med Urette, hvis det ærede Medlem lægger en anden Mening i et Lands Forsvar end denne ene, at det ønsker at værne sig over for alle, at det ønsker at værne sig over for alle Situationer, og Forslag og Tanker i den Retning har ikke Brod mod nogen enkelt. Dette skulde det ærede Medlem efter den Indstilling, han har, kunne forstaa bedre end de fleste, og naar jeg har sagt dette til det ærede Medlem, haaber jeg ogsaa, han vil forstaa, at dette er vor Stilling.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har jeg den Bemærkning at gøre, at naar han talte, som han gjorde det i Dag, skulde han unægtelig søge at faa sin socialdemokratiske Presse til at nemme noget af hans Betragtning. Der findes i „Völkischer Beobachter“ i Gaar eller i Dag et meget skarpt Angreb i Anledning af Udtalelser i den socialdemokratiske Presse her i Landet. Jeg for mit Vedkommende har vel Lov til at sige, at jeg saa stærkt, som jeg nu kunde gøre det, har taget Standpunkt med Hensyn til politiske Systemer, og jeg har samtidig Lov til at sige til det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at det er den socialdemokratiske Presse, der nu som tidligere skaber betydelige Uromomenter paa hele dette meget ømfindtlige og vanskelige Omraade.

Til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch skal jeg kun sige, at jeg tror nu ikke, det var for den konservative Ungdom, de høje Formænd lod Rigsdagen flage den 1. Maj. Det tror jeg ikke, og for at bruge en Vending af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch: jeg tror, hans Forstand er saa god, at han vist heller ikke tror det. Jeg har kun brugt dette som et enkelt lille Eksempel sammen med andre for at vise, hvordan man trænger sig ind her, og nu paa dette Omraade, den Dag, der var Partidagen — jeg ved ikke, om K. U. regner det for K. U.-Dagen, det aner jeg ikke noget om, det kan jeg ikke tænke mig de gør, men Forholdet er altsaa det, at Partidagen ogsaa skal gøres til en Fæsttag for Rigsdagen. Det er det, der er sket, og det var, sagde jeg, en lille Antydning af, hvordan man umærkeligt nazificerer. Jeg kunde nævne mange andre, uendelig mange andre Eksempler derpaa. Der er ikke Spor af Tvivl om, at hele den Maade, hvorpaa Arbejdet føres i offentlige Forsamlinger,